

Китоби Дониёл — саду ҳафтоду нухум

Нидои нисфишабӣ ва нақши нубуввати Рум: ошкор сохтани рӯзҳои охир дар Китоби Дониёл

Jeff Pippenger

2024-04-09

Ҳоло мо, аз лиҳози китоби Дониёл, бар замини муқаддас қарор дорем, зеро ба оятҳое расидаем, ки барои саду чилу ҳафтод Нидои Нимашабро ифода мекунанд. Ин оятҳо ҳамчунин муҳр задани байрақбардоронро, ки барафрошта шудаанд, муайян месозанд. Инҳо ҳамон оятҳоянд, ки он бахш аз китоби Дониёлро ташкил медиҳанд, ки ба айёми охир тааллуқ дошта, мӯҳраш кушода шудааст, ва баёни Дониёлро аз Ваҳйи Исои Масеҳ ифода менамоянд, ки вақте «вақт наздик аст», андаке пеш аз баста шудани давраи имтиёз дар ояти шонздаҳ, кушода мешавад.

Маҳз Рум аст, ки рӯёро барқарор месозад, чунон ки дар ояти чордахуმი боби ёздаҳум тасвир ёфтааст; бинобар ин, муҳим аст, ки ҳангоми гузаштан аз оятҳои ёздаҳ то понздаҳ ба Рум бодикқат назар кунем, зеро ҳар чӣ ки «рӯё нест, қавм ҳалок мешавад», ва агар ба Ишаё боби ҳафтум, оятҳои ҳашт ва нӯх, имон наоваред, «яқинан барқарор нахоҳед шуд».

Урия Смит дар китоби худ «Дониёл ва Ваҳй» ақаллан чор маротиба ба як қоидаи нубувватӣ ишора мекунад. Он қоида муайян месозад, ки як қудрати нубувватӣ дар нубувват то он даме шинохта намешавад, ки бо қавми Худо «пайваست» нагардад. Бори нахуст ӯ ин қоидаро дар иртибот бо ворид шудани Бобил ба шаҳодати нубувватӣ матраҳ месозад.

«Ин як қоидаи ошкори тафсир аст, ки мо метавонем интизор бошем, ки миллатҳо дар нубувват ёд шаванд, ҳангоме ки онҳо то он андоза бо қавми Худо вобаста мегарданд, ки зикри онҳо барои комил гардонидани сабтҳои таърихи муқаддас зарур мешавад». Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 46.

Ақаллан се дафъаи дигар Смит ба ин қоида муроҷиат мекунад, ва ӯ дар ҳар сеи онҳо ба «иттиҳод»-и яҳудиён ишора менамояд, аммо дар яке аз ин муроҷиатҳо ӯ иттиҳодро ҳамчун амалӣшуда дар соли 162 то милод муайян мекунад, вале ду муроҷиати дигараш бо таърихнигорони муосир ҳамфикранд, ки иҷрои «иттиҳод»-и яҳудиён ва Румро соли 161 то милод муайян мекунанд.

«Ба ҳонанда хотиррасон кардан ҳоҷат нест, ки ҳукуматҳои заминӣ то он вақт ба нубувват ворид карда намешаванд, ки ба гунае бо халқи Худо вобаста нагарданд. Рум бо яҳудиён, ки дар он замон халқи Худо буданд, ба воситаи иттиҳоди машҳури яҳудӣ, соли 161 то милод, вобаста гардид. 1 Maccabees 8; Josephus's Antiquities, book 12, chapter 10, section 6; Prideaux, Vol. II, page 166. Аммо ҳафт сол пеш аз ин, яъне дар соли 168 то милод, Рум Македонияро тасхир карда, он кишварро қисми империяи худ гардонид ба буд. Пас, Рум ба нубувват маҳз дар ҳамон сурат ворид мегардад, ки, аз шохӣ мақдунӣ мағлубшудаи такка, ба сӯи фатҳҳои нави дигар самтҳо пеш меравад. Бинобар ин, он ба

назари пайғамбар чунин менамуд, ё дар ин нубувват ба таври дуруст метавон дар бораи он чунин сухан гуфт, ки аз яке аз шохҳои такка берун меомад». Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 175.

Аммо Смит ҳамчунин баён мекунад, ки он 162 то милод буд.

«Ҳамон кудрат инчунин мебоист дар Замини Муқаддас истода, онро фурӯ барад. Рум бо халки Худо, яҳудиён, ба воситаи иттифоқ, дар соли 162 то милод, пайваст гардид, ва аз ҳамин сана дар тақвими нубувватӣ мақоми намоёнро ишғол мекунад. Аммо он бар Яҳудо то соли 63 то милод, тавассути фатҳи воқеӣ, ҳокимият ба даст наовард; ва он гоҳ ба тарзи зерин.» Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 259.

Ва он гоҳ, бори сеюм ки ӯ ба он рӯйдод ишора мекунад, боз меғӯяд 161 пеш аз милод.

«Пас аз он ки моро ба воситаи воқеаҳои дунявии империя то анҷоми ҳафтод ҳафта фуруд овард, набӣ дар ояти 23 моро ба замоне бозмегардонад, ки румиён ба воситаи иттиҳоди яҳудиён, соли 161 то милод, бевосита бо қавми Худо пайваст шуданд; ва аз он нуқта баъд мо дар ҳатти мустақими воқеаҳо то зафари ниҳони калисо ва барпо гардидани подшоҳии абадии Худо бурда мешавем. Яҳудиён, ки аз ҷониби подшоҳони Сурия саҳт мазлум мегардиданд, ба Рум ҳайате фиристоданд, то ёрии румиёнро талаб намоянд ва худро бо онҳо дар «паймони дӯстӣ ва ҳампаймонӣ» муттаҳид созанд. 1 Maccabees 8; Prideaux, II, 234; Josephus's Antiquities, book 12, chapter 10, section 6. Румиён ба дархости яҳудиён ғӯш доданд ва ба онҳо фармоне ато карданд, ки бо ин суханон ифода ёфта буд:—»

«“Қарори сенат дар бораи аҳдномаи ёрӣ ва дӯстӣ бо қавми яҳудиён. Барои ҳеҷ касе, ки тобеи румиён аст, ҷоиз нахоҳад буд, ки бо қавми яҳудиён ҷанг кунад, ё ба онҳое ки чунин мекунанд, ёрӣ расонад, хоҳ бо фиристодани ғалла, ё киштиҳо, ё пул; ва агар бар яҳудиён ҳамлае сурат гирад, румиён ба қадри тавони худ онҳоро ёрӣ хоҳанд кард; ва боз, агар бар румиён ҳамлае сурат гирад, яҳудиён ба онҳо ёрӣ хоҳанд расонд. Ва агар яҳудиён бихоҳанд ба ин аҳдномаи ёрӣ ҷизе биафзоянд ё аз он ҷизе кам кунанд, он бояд бо ризоияти умумии румиён анҷом ёбад. Ва ҳар афзудае, ки ба ин тарз карда шавад, эътибор хоҳад дошт.” “Ин қарор,” меғӯяд Юсуфус, “аз ҷониби Эвполемус, писари Юҳанно, ва Ясон, писари Элеазар, навишта шуд, дар ҳангоме ки Яҳудо саркоҳини қавм буд ва Шимъун, бародари ӯ, фармондеҳи лашкар буд. Ва ин аввалин аҳдномае буд, ки румиён бо яҳудиён бастанд, ва он ба ҳамин тарз анҷом дода шуд.”» Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 271.

Бар дӯши ман нест, ки шарҳ диҳам чаро Смит соли 162 то милодро иқтибос овардааст, ҷуз ин ки гумони ман он аст, ки он хатоӣ ҷопӣ будааст. Нуқтаи ман дар ишора ба таъкиде аст, ки ӯ бар он ҷӣ «қоидаи ошқори тафсир, ки мо метавонем интизор бошем миллатҳо дар пешгӯӣ он гоҳ мавриди зикр қарор гиранд, вақте ки онҳо ба андозае бо қавми Худо пайванд меёбанд, ки зикри онҳо барои комил сохтани сабтҳои таърихи муқаддас зарур мегардад» меномад, меғузорад. Вақте ки Смит он қоидаро таъкид мекунад, ӯ муайян месозад, ки Рум бо қавми Худо дар «аҳд», дар ояти бисту сеюм, дар соли 161 то милод пайванд ёфт, аммо Смит муайян месозад, ки Рум бори аввал дар ривояти пешгӯёна дар соли 200 то милод, яъне

сию нӯҳ сол пеш аз 161 то милод, ворид карда мешавад.

«Кувваи наве акнун ба сахна меояд, — “ғоратгарони қавми ту”; ба маънои лафзӣ, мегӯяд ускуф Нютон, “шиканандагони қавми ту”. Дар дур, бар соҳилҳои Тибр, подшоҳие ҳудро бо тарҳҳои пуртамаъ ва ниятҳои торик парвариш меод. Дар оғоз хурд ва заиф буд, вале бо суръати шигифтангез дар қувват ва нерӯ афзуд, бо эҳтиёт ин ҷо ва он ҷо даст дароз мекард, то тавоноии ҳудро бисанҷад ва қуввати бозуи ҷангии ҳудро имтиҳон намояд, то он ки, чун аз қудрати ҳуд оғох гашт, далерона сар бар миёни миллатҳои замин баланд кард ва бо дасти мағлубнопазир суккони қорҳои онҳоро ба ҷанг гирифт. Аз ин пас, номи Рум бар саҳифаи таърих қарор мегирад, ки барои асрҳои дароз сарнавишти қорҳои ҷаҳонро идора кунад ва то анҷоми замон дар миёни миллатҳо таъсири азиме ба амал оварад.»

«Рим суҳан гуфт; ва Сурия ва Мақдуния ба зудӣ дарёфтанд, ки дар сурати хоби онҳо тағйироте фаро мерасад. Румиён ба ҷонибдорӣ подшоҳи ҷавони Миср муҳомила карданд ва аз ҷаҳондорӣ, ки ӯро аз ҳалокате, ки Антиохус ва Филипп барои ӯ тадбир дида буданд, муҳофизат намоянд. Ин соли 200 пеш аз милод буд, ва яке аз нахустин муҳомилаҳои муҳими румиён дар қорҳои Сурия ва Миср ба шумор мерафт». Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 256.

Рум бори аввал дар ривояти нубувватӣ дар соли 200 то милод муаррифӣ мешавад, ва он муаррифӣ дар ояти ҷордахум муҳимтарин ишораи Рум дар тамоми китоби Дониёл аст, зеро маҳз ҳамон оят Румро ҳамчун рамзе муайян мекунад, ки рӯёро барпо месозад. Ҷаро Смит метавонист чунин қоидаи нубувватро таъкид намояд, сипас соли 161 то милодро зикр кунад, ва ҳамзамон соли 200 то милодро ҳамчун нуқтаи муайян созад, ки дар он қудрати Рум «муаррифӣ» шудааст, мушкиле нест, ки ман меҳом ҳал намоям. Агар саволе бошад, ки ба ҳал ниёз дорад, он ин хоҳад буд, ки оё он қоида, чунон ки Смит онро таъриф кардааст, эътибор дорад ё не. Агар он эътибор дошта бошад, пас ман бар он баҳс ҳом кард, ки ояти ҷордахум бояд бо ягон робитае бо яҳудиён, ки пеш аз аҳдномаи соли 161 то милод рух додааст, пайванд дошта бошад.

Ман мефаҳмам, ки таърихи оятҳои сездаҳ то понздаҳ таърихеро муайян мекунад, ки дар айёми охир Руми папавӣ ба таърихи нубувват ворид мешавад, ва вай инро дар иртибот бо Иёлоти Муттаҳида анҷом медиҳад, ки дар он таърих қавми Худо мебошанд. Азбаски Исо ҳамеша анҷомро бо ибтидо тасвир мекунад, соли 200 то милод, вақте ки Руми бутпараст ба таърих ворид шуд, бояд бо қавми Худо дар он таърих робитае дошта бошад. Бинобар ин, ман бо қоидаи Смит мувофиқам, ҳатто агар ӯ дар соли 200 то милод миёни Рум ва яҳудиён ҳеҷ иртиботи мушаккиро наёфта бошад.

Оятҳои ёздаҳум ва дувоздаҳум пирӯзӣ ва паёмадҳои Ҷанги Рофияро, ки дар соли 217 то милод миёни Империяи Селевкиён, тахти роҳбарии Антиохи III Магнус, ё «Бузург», ва Подшоҳии Птолемиёнии Миср, тахти роҳбарии шоҳ Птолемейи IV Филопатор, рух дод, муайян месозанд. Ин ҷанг дар ҷараёни мубориза барои назорат бар Қулусурия (Сурияи ҷанубӣ) ва ҷануби Фаластин, қаламравҳое, ки миёни подшоҳҳои Птолемиён ва Селевкиён мавриди баҳс буданд, ба вуқӯъ омад. Пирӯзии Птолемейи IV Филопатор дар Рофия ба ӯ

имкон дод, ки муддате назорат бар Кӯлусурия ва ҷануби Фаластинро нигоҳ дорад.

Ҷанги Паниум, ки ҳабаҳ сол баъдтар, дар соли 200 то милод, ба вуқӯъ пайвастан, ва ҳамчунин бо номҳои Ҷанги Кӯҳи Паниум ё Ҷанги Панеас маъруф аст, миёни Империяи Селевкиён тахти роҳбарии шоҳ Антиохи III ва Шоҳигарии Птолемейи Миср тахти роҳбарии шоҳ Птолемейи V сурат гирифт.

Сию як сол баъдтар, дар соли 167 то милод, шӯриши Маккабиён — исёни яҳудиён бар зидди қўшишҳои империяи Селевкиён барои сарқўб кардани расму ойинҳои динии яҳудиён ва таҳмил намудани фарҳанги ҳелленистӣ — дар шаҳри Мӯдеин, шаҳраки хурде воқеъ дар минтақаи Яҳудия, дар он ҷо имрӯз Исроили муосир аст, оғоз ёфт.

Ҳодисаи мавриди назар ба ҳокими бадномшудаи юнонии сулолаи Селевкиён, Антиохуси IV Эпифан, марбут буд, ки бар аҳолии яҳудӣ расму ойинҳои саҳти эллинистиро таҳмил намуда буд, аз ҷумла манъ кардани маросимҳои динии яҳудиён ва палид сохтани Маъбад дар Ерусалим. Барои ба иҷро даровардани фармонҳои худ, Антиохус намояндагонро ба шаҳрҳо ва деҳаҳои гуногун мефиристод, то сокинони яҳудиёро маҷбур созанд, ки ба дастурҳои ӯ итоат намоянд.

Дар Мӯдаиин яке аз мансабдорони Селевкиён омад, то фармони подшоҳро ба иҷро расонад, ва сокинони яҳудиёро водор созад, ки дар ойинҳои бутпарастӣ иштирок намоянд ва ба худоёни юнонӣ қурбонӣ оваранд. Қоҳини солхӯрдаи яҳудӣ ба номи Маттотиёс аз итоат ба ин амр сарпечӣ кард ва ҳам он яҳудиёро, ки барои овардани қурбонӣ пеш қадам ниҳод, ва ҳам он мансабдори селевкиро ба қатл расонд. Ин амали сарпечии Маттотиёс ва хонаводаи ӯ оғози Шӯриши Маккабиён бар зидди ҳукмронии Селевкиёноро нишон дод.

Маттотиёс ва панҷ писари ӯ, аз ҷумла Яҳудо Маккабӣ, ба қўхистон гурехтанд ва ба муқобили нерӯҳои Селевкиён ҷанги ҷирикӣ оғоз намуданд. Ниҳоят, ин шӯриш аз лиҳози қувва ва пуштибонӣ тавсеа ёфт ва ба қисматҳои пирӯзӣҳои низомӣ бар зидди Селевкиён анҷомид.

Рӯйдодҳои, ки дар Мӯдеин соли 167 то милод ба вуқӯъ пайвастанд, лаҳзаҳои сарнавиштсозе дар таърихи яҳудиён буданд, ки оғози Шӯриши Маккабиён ва муборизаҳо барои озодии динӣ ва истиқлолият бар зидди ҳукмронии бегонагон нишон медоданд. Аз нав тақдиршудаи маъбади дуҷум дар Уршалим, ки воқеаи таърихӣ қашангиранда дар айёми Ҳануққаро ифода мекунад, соли 164 то милод, се сол пеш аз «иттиҳод»-и ояти бисту сеюм, рух дод.

Пас аз бозпас гирифтани Ерусалим ва Маъбад, Маккабиён Маъбадро аз наҷосатҳои бутпарастӣ пок карданд ва онро ба истифодаи дурусти динии он барқарор намуданд. Мувофиқи анъана, онҳо танҳо як қўзаи рағани тақдиршударо ёфтанд, ки фақат барои як рӯз афрӯхтани менора кофӣ буд. Дар асл, ҳеҷ шояди таърихӣ ҳамзамони он воқеа вуҷуд надорад, ва танҳо дар асри шашум аст, ки ин афсонаи яҳудӣ дар адабиёт пайдо мешавад. Ҳоҳар Уайт қалисои муртадшудаи яҳудиёро бо қалисои католикӣ муқоиса мекунад ва маҳсусан таъкид менамояд, ки ҳар ду қалисо динро бар урфу одатҳо ва ривоятҳои инсонӣ

бунёд мекунад. Чунон ки дар таърихи калисои папӣ мӯъҷизаҳои бофтаи гуногун бисёранд, афсонаи он ки рағбани якрӯза ҳашт рӯз давом кардааст низ ҳеҷ шохиди таърихӣ надорад.

Ояти даҳуми боби ёздаҳуми Дониёл ҷанги аввали се ҷанги ояти ҷиҳилро муайян мекунад, ки ман онро қаблан ҳамчун се ҷанги ҷанги сард, инчунин, се ҷанги ниёбатӣ муайян карда будам. Хоҳаре таърифи маро, ки ҷанги Украина, яъне дуввумини ин се ҷангро, ҷанги сард меномам, мавриди пурсиш қарор дод, зеро чунон ки ӯ дуруст ишора кард, марг ва ҳаробии фаровон вучуд доштааст. Он чиро ки ман дар мақолаҳои пешин ҳамчун се ҷанги «ҷанги сард» муайян карда будам, бо ин истилоҳот ба он хотир муайян карда шуда буд, ки миёни ин се ҷанг ва се Ҷанги Ҷаҳонӣ, ки дар давоми таърихи ҳайвони заминии Ваҳӣ 13 рух медиҳанд, фарқ гузошта шавад. Ин се ҷанг ҷангҳои ниёбатӣ мебошанд ва инчунин ба ҳамин тарз муайян карда шудаанд.

Ман ният дорам, ки аз ин ба баъд дар ин мақолаҳо он се ҷангро ҳамчун «се ҷанги ояти ҷиҳил» ё ҷангҳои ниёбатӣ муайян намоям, то ихтилофе, ки аз шинохтани ҷанги гарм ҳамчун ҷанги сард ба миён меояд, бартараф гардад. Тибқи таърифи ман, се ҷанги ояти ҷиҳил ҷанги соли 1798-ро, ки ҷузъи ояти ҷиҳил аст, дар бар намегиранд, балки танҳо он се ҷангро аз замони поён дар соли 1989 то қонуни якшанбеи ояти ҷилу як дар бар мегиранд. Он се ҷанг дурусттар аст, ки ҳамчун ҷангҳои ниёбатӣ шинохта шаванд, ки дар ҷаҳорҷӯби ҷанг миёни подшоҳи шимол ва подшоҳи ҷануб анҷом меёбанд, ки дар таърихи ояти ҷиҳил ҷанг миёни католикият (подшоҳи шимол) ва коммунизм (подшоҳи ҷануб)-ро ифода мекунад.

Якумаш аз он се ҷанг пирӯзии католикизмро бар коммунизм дар соли 1989 муайян мекунад, вақте ки папагарӣ бо лашкари ниёбатии худ, ки аз ҷониби Иёлотӣ Муттаҳида намояндагӣ мешуд, дар аз миён бурдани Иттиҳоди Шӯравӣ дар соли 1989 ҳамроҳ гардид, ҳарчанд Русия, яъне сар (ё «қалъа»), боқӣ монд. Ҷанги кунунии Украина бори дигар ҷанге миёни католикизм ва коммунизм аст, ки дар он папагарӣ ҳукумати Украинаро ҳамчун нерӯи ниёбатии худ бар зидди Русия ба қор мебарад, ҳамроҳ бо пуштибонии нерӯи ниёбатии пешини папагарӣ — Иёлотӣ Муттаҳида, инчунин боқии ҷаҳони ғарбии глобалистӣ. Он ҷанг дар оятҳои ёздаҳ ва дувоздаҳ тасвир шудааст ва нишон медиҳад, ки коммунизм (Русия) бар католикизм ғолиб хоҳад шуд.

Севуми он се набардҳои василавии сегона дар ояти понздаҳум ҳамчун Ҷанги Паниум тасвир шудааст. Ин ҷанг миёни подшоҳии Птолемей (подшоҳи ҷануб) ва подшоҳии Селевкӣ (подшоҳи шимол) буд. Дар он ҷанг лашкари василавии католикизм боз ҳам Иёлотӣ Муттаҳида мебошад.

Дар ҷанги аввал, дар соли 1989, артиши василаи шоҳи ҷумҳуриҳои Иёлотӣ Муттаҳида аз ҷониби папагӣ ба қор бурда шуд, то сохтори сиёсии Иттиҳоди Шӯравиро сарнагун созад, дар ҳоле ки сари он (Русия)-ро солим боқӣ гузошт. Дар ҷанги дуюм, ки ҷанги Украина аст, артиши василаи фашистон аз ҷониби Русия шикаст мехӯрад. Дар ҷанги сеюм, Иёлотӣ Муттаҳида, ки боз ҳам артиши василаи папагӣ мебошад, подшоҳи ҷанубро мағлуб мекунад.

Се ҷанг муҳри «Ҳақиқат»-ро бар худ доранд, ва ҷанги якум ва охирин аз ҷониби лашкари намояндагии пирӯзманди Иёлотӣ Муттаҳида анҷом дода мешаванд. Дар ҷанги якум сари

подшоҳи ҷануб солим боқӣ монд, ва дар ҷанги сеюм лашкари намояндагии Иёлотӣ Муттаҳида ба сари подшоҳи ҷануб табдил меёбад. Лашкари дуввуми намояндагӣ ҳамчунин лашкари намояндагии папагӣ дар Ҷанги Дуюми Ҷаҳонӣ буд. Дар ҳар ду ҳолат лашкари намояндагии назизм мағлуб шудааст ва хоҳад шуд. Папагӣ ҳаммаи душманони худро пеш аз ояти шонздаҳ комилан мутеъ месозад, вақте ки иттиҳоди сеҷониба амалӣ мегардад.

«Птолемей [Путин] хирадмандии лозимро надошт, то аз пирӯзии худ ба хубӣ истифода барад. Агар ӯ комёбии худро пайгирӣ мекард, эҳтимолан соҳиби тамоми подшоҳии Антиохус мегашт; вале, чун танҳо ба ҷанд таҳдид ва ҷанд дағдаға қаноат кард, сулҳ баст, то битавонад худро ба шаҳватпарастии ҳайвонии худ, бидуни ҳеҷ мамониат ва ҳеҷ маҳдудият, бисупорад. Ҳамин тавр, пас аз он ки душманони худро мағлуб кард, худ аз айбҳои хеш мағлуб шуд, ва, номи бузургеро, ки метавонист барқарор созад, аз ёд бурда, вақти худро дар базм ва фиску фучур сипарӣ намуд.»

«Дили ӯ аз муваффақияти худ мағрур гардид, аммо аз он тақвият наёфт; зеро истифодаи ношоистае, ки аз он кард, боис шуд, ки тобеони ҳуди ӯ бар зидди ӯ исён кунанд». Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 254.

Шоҳиди дувум бар он ки пирӯзии Путин анҷоми ӯро нишон медиҳад, дар подшоҳӣ салтанати ҷанубӣ—Яхудо, Уззиё—дида мешавад, ки дили ӯ низ аз пирӯзиҳои ҳарбиаш мутақаббир гардид, ва баъд аз он, ҷунонки дар бораи Птолемей, кӯшиш кард кори қоҳинро дар муқаддасгоҳ ба ҷо оварад, ва ба ҷузъм гирифтадор шуд ва дарҳол аз қудрат дур карда шуд. Пирӯзии Путин дар ҷанги Украина оғози анҷоми ӯро ҳамчун подшоҳи ҷануб нишон медиҳад (подшоҳи атеизм). Анҷоми ӯ бо оғози подшоҳи пешгӯишудаи ҷануб дар ояти ҷиҳилум (Фаронса) тимсол ёфта буд, ки инқилоберо муайян мекард, ки роҳбариятро сарнагун сохт, ҷунон ки бо Птолемей рӯй дод. Анҷоми Путин инчунин бо анҷоми Иттиҳоди Шӯравӣ муаррифӣ шуда буд, ки дар он роҳбар (Горбачёв) Иттиҳоди Шӯравиро барҳам дод ва дарҳол дар Созмони Милалӣ Муттаҳид—рамзи ҷаҳонигароёнаи атеизм дар айёми охир, подшоҳи ҷануб—ба қор даромад. Пас аз пирӯзии Путин дар Украина, ӯ инчунин бо Наполеон дар Ватерлоо ва таъбиде, ки баъд аз он омад, тимсол ёфтааст; ҳамчунин бо подшоҳ Уззиё, бо ҷузъмаш ва таъбиде, ки баъд аз он омад; ва низ бо анҷоми мастанай Птолемей ва анҷоми Иттиҳоди Шӯравӣ дар соли 1989.

Ҷанги Паниум дар соли 200 то милод ба вуқӯъ пайваست, ва маҳз дар ҳамон сол Рум ошкоро ба ҷараёни таърих даҳолат мекунад. Воридшавии онҳо ба ривояти нубувватӣ пеш аз ғатҳи Ерусалим, ки дар ояти шонздаҳум намояндагӣ шудааст ва дар соли 63 то милод иҷро гардид, сурат мегирад; дар он вақт ӯ эълон кард, ки ҳомии подшоҳи қӯдак дар Миср аст. Дар ҷанги сеюми ояти ҷилум, ки подшоҳони шимол ва ҷанубро дар бар мегирад, папагӣ боз худро ба таърих ворид хоҳад кард ва вонамуд хоҳад намуд, ки муҳофизи Русия аст. Дар ҳамон вақт Селевк, дар навъ, Птолемейро дар ҷанги Паниум мағлуб кард ва ҳамин тавр муайян месозад, ки Иёлотӣ Муттаҳида, лашкари васитавии папагӣ дар ҷангҳои аввал ва охири ояти ҷилум, «Миср»-ро (подшоҳи ҷануб) мағлуб мекунад.

Дар соли 200 то милод, мо ба таври рамзӣ папавиятро мебинем, зеро ғоҳишаи Сур ба сурудҳои зинокорӣ худ пеш аз иттиҳоди сегона дар қонуни якшанбеи ояти шонздаҳум оғоз

мекунад. Ҳамзамон Иёлотӣ Муттаҳида бар Созмони Милалӣ Муттаҳид ғолиб меояд ва ҳамин тавр мавқеи худро ҳамчун подшоҳӣ асосии даҳ подшоҳ устувор месозад. Ҳамаи равандҳои иттиҳоди сегона, ки дар қонуни якшанбе анҷом меёбанд, пеш аз ояти шонздаҳум ҳаллу фасл мегарданд.

Сохтори сиёсии қудрати аждаҳо, чунон ки аз ҷониби Созмони Милалӣ Муттаҳид намоёндагӣ мешавад, дар ояти шонздаҳум розӣ мешавад, ки сохтори сиёсии худро ба ҳайвон бидиҳад, аммо пеш аз он ки чунин кунад, папагӣ дини аждаҳоро мағлуб месозад. Бутпарастӣ бояд бори дигар бардошта шавад. Протестантизм дар солҳои Рейган, дар ҷанги якуми ояти чиҳилум, дур карда шуд, ва дар замони охири президенти ҷумҳуриҳои дини аждаҳо низ ба иттиҳоди дини католикият дароварда хоҳад шуд, чунон ки дар соли 508 буд. Раванди бартараф кардани ҳар гуна муқовимати динӣ ба бар тахт нишастани папагӣ дар солҳои Рейган оғоз ёфт, ва дар солҳои Трамп ба анҷом мерасад. Муқовимати протестантизми муртад бар зидди католикият дар ҷанги якуми ояти чиҳилум бардошта шуд, ва муқовимати спиритизм дар ҷанги охири ояти чиҳилум бардошта хоҳад шуд.

Дар ҳамон ҳамбастагии мураккаби рӯйдодҳои инсонӣ, протестантизми муртад бояд худро ҳамчун ҳокимияти динӣ ва сиёсӣ бар даҳ подшоҳӣ боби ҳабдаҳуми Ваҳд барқарор намояд. Пас, Ҷанги Паниум муайян месозад он лаҳзаеро, ки Иёлотӣ Муттаҳида бар Созмони Милалӣ Муттаҳид ғолиб меояд, андак пеш аз қонуни якшанбеи ояти шонздаҳ.

Ин як қоидаи муқарраршудаи пешгӯист, ки аждаҳо, ҳайвон ва пайғамбари дурӯғин ҳар яке вижагиҳои махсуси пешгӯнаи худро доранд. Яке аз он вижагиҳои пешгӯна ин аст, ки ҳайвон (католикизм) ҳамеша аз лиҳози пешгӯӣ дар шаҳри Рум ҷойгир аст. Пайғамбари дурӯғин ҳамеша аз лиҳози пешгӯӣ дар Иёлотӣ Муттаҳида ҷойгир аст. Аммо дар мавриди аждаҳо, вижагии ҷойгиршавии пешгӯнаи он ин аст, ки он ҳамеша ҳаракат мекунад. Аждаҳо дар осмон оғоз ёфт, сипас ба Боғи Адад омад, ва дар ниҳоят аждаҳо дар Миср ҷойгир мешавад.

Бигӯй ва гӯй: «Худованд Худо чунин мегӯяд: Инак, Ман бар зидди ту ҳастам, эй фиръавн, подшоҳи Миср, аждаҳои бузурге ки дар миёни наҳрҳои худ ҳобидааст ва гуфтааст: “Наҳри ман аз онӣ худам аст, ва ман онро барои худ офаридаам”». Ҳизқиёл 29:3.

Ҷойгоҳи пешгӯнаи аждаҳо тағйир меёбад. Дар замони Юҳанно, мақоми аждаҳо, ки тахти онро ифода мекунад, дар Перғомус қарор дошта муайян карда шуда буд.

Ва ба фариштаи калисои Пергамус бинавис: «Инҳоро мегӯяд Он ки шамшерӣ тезе дорад, ки дудам аст: аъмоли тӯро медонам ва он ҷое ки сокинӣ, яъне он ҷо ки тахти Шайтон аст; ва ту исми Маро маҳкам нигоҳ доштаӣ, ва ба имони Ман инкор накардаӣ, ҳатто дар он рӯзҳое ки Антипас, шаҳиди вафодори Ман, миёни шумо кушта шуд, он ҷо ки Шайтон сокин аст». Ваҳд 2:12, 13.

Амали Рими бутпараст ин буд, ки ҳамаи маъбудони бутпарастеро, ки бо онҳо вобаста мегардиданд, ба шаҳри Рим меовард ва онҳоро дар Маъбади Пантеон намоёндагӣ мекард. Аз ҳамин сабаб Дониёл сабт мекунад, ки «ҷои муқаддасаш сарнагун карда шуд». Ҷои

муқаддаси Рими бутпараст шаҳри Рим буд, ки онро Константин дар соли 330 сарнагун кард; аммо муқаддасгоҳе ки «дар» Рим буд, Маъбади Пантеон буд; Pan-Theon маънои «маъбади ҳамаи худоён»-ро дорад. Румиён маҳалли курсии Шайтонро аз Пергамос ба Маъбади Пантеон кӯчониданд. Хоҳар Уайт ба мо мефаҳмонад, ки Рими бутпараст аждаҳост.

«Пас, ҳангоме ки аждаҳо, пеш аз ҳама, Шайтонро ифода мекунад, он, ба маънои дувумдараҷа, рамзи Руми бутпараст аст». «Муборизаи бузург», 439.

Руми бутпарастӣ ба даҳ миллат тақсим шуд, ва Фаронса подшоҳи ҷануб гардид, вақте ки дар ҷараёни Инқилоби Фаронса беҳудои Мисрро ҷорӣ намуд. То соли 1917 аждаҳо аз Фаронса ба Русия кӯчид. Ояти даҳ соли 1989-ро ифода мекунад, ва оятҳои ёздаҳ ва дувоздаҳ ҷангҳои «сарҳад» (Рофия ва Украина)-ро ифода менамоянд, ва ҷанги Паний қадами сеюмро ифода мекунад, ки папавият онро анҷом медиҳад, ҳангоме ки дар ояти шонздаҳ иттиҳоди сегона¹ таҳким мебахшад. Ин таърихи пинҳони ояти чилро ифода мекунад.

Мо ин таҳқиқро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

Вақте ки Исо ба ҳудуди Қайсарияи Филиппӣ [Паниум] омад, аз шогирдонаш пурсид ва гуфт: «Мардум Маро, ки Писари Одам ҳастам, кӣ мегӯянд?» Онҳо гуфтанд: «Баъзеҳо мегӯянд, ки Ту Яҳёи Таъмиддиханда ҳастӣ; баъзеҳо — Ильёс; ва дигарон — Ирмиё ё яке аз анбиё». Ў ба онҳо гуфт: «Лекин шумо Маро кӣ мегӯед?» Ва Шимъӯни Петрус ҷавоб дода, гуфт: «Ту Масеҳ ҳастӣ, Писари Худои Ҳай». Ва Исо дар ҷавоб ба ӯ гуфт: «Хушо ту, эй Шимъӯни Барюнус, зеро инро ба ту ҳисм ва ҳун ошкор накардааст, балки Падари Ман, ки дар осмон аст. Ва Ман низ ба ту мегӯям, ки ту Петрус ҳастӣ, ва бар ин саҳра Ман калисои Худро бино хоҳам кард; ва дарвозаҳои дӯзах бар он ғолиб нахоҳанд омад. Ва калидҳои Малакути Осмонро ба ту хоҳам дод; ва ҳар чиро ту бар замин бибандӣ, дар осмон баста хоҳад шуд; ва ҳар чиро ту бар замин воз кунӣ, дар осмон воз карда хоҳад шуд». Он гоҳ ба шогирдонаш амр фармуд, ки ба ҳеҷ кас нагӯянд, ки Ў Исо Масеҳ аст. Аз ҳамон вақт Исо ба шогирдонаш нишон додан оғоз кард, ки бояд ба Ерусалим биравад ва аз дасти пирон, саркоҳинон ва китобдонон бисёр азоб кашад, ва кушта шавад, ва дар рӯзи сеюм эҳё гардад. Матто 16:13–21.